

navnlig til Nyanskaffelser og deslige. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at det i alt Fald er betænkeligt at gaa til at meddele en saa udstrakt Beføjelse som den, der her var Tale om.

Angaaende Statsgælden gjorde den højtærede Finansminister nogle Bemærkninger, idet han omtalte den Tilbagebetaling af Statslaanet paa 60 Mill. Kr., som skal finde Sted i 1925, og han nævnte i den Forbindelse ogsaa Ønskeligheden af, at man kunde nedbringe eller helt afvikle den Gæld paa 40 Mill. Kr., Staten har til Nationalbanken som Følge af Landmandsbankens Rekonstruktion. Jeg er naturligvis ganske enig med den højtærede Finansminister i, at det, som han nævnte, i flere Henseender vil være særdeles betydningsfuldt, om det vil være muligt at tilbagebetale disse Laan uden at gaa til Optagelse af nye Laan, og det stemmer ogsaa godt med, hvad der fra Socialdemokraternes Side saa stærkt var fremhævet forinden Valget. Men derved føres man jo ind paa hele det store Spørgsmaal om Fremtidens Skattepolitik, som den højtærede Finansminister strejfede — og som ogsaa den ærede sidste Taler berørte —, og dér fremgaar det ganske klart af, hvad den højtærede Finansminister sagde, at det var hans Hensigt baade at lette de indirekte Skatter og dog at naa til en Afbetaling af Statsgælden.

Det forekommer mig at være dristigt sagt af en tiltrædende Finansminister, for der er dog neppe nogen Tvivl om, at dette vil være umuligt, jeg tror ikke, det er for stærkt et Ord at bruge derom. Med Hensyn til en Forhøjelse af de direkte Skatter saa ved vi jo, at der oppe i Landstinget sidder en Mand, som staar i et nært og inderligt Forhold til den høje Regering, og som næsten daglig giver sin Kærlighed til og sin Beundring for denne høje Regering Luft i et Blad, der betegner sig selv som det bedste. Denne Mand har en Gang sagt, at vi var naaet saa vidt med de direkte Skatter her i Landet, at det ikke var muligt at komme meget videre, saa dér vil den højtærede Finansminister støde paa en Modstand, formoder jeg, som ikke vil blive helt let at overvinde, fordi den — det skynder jeg mig at tilføje — er saa dybt begrundet i Realiteten; ellers vilde det maaske nok være muligt at overvinde en Modstand fra radikal Side.

Vi ser saaledes paa hele dette Skatte-spørgsmaal, at det, vi i første Række trænger til her i Landet, er at faa lagt vore Skatter saaledes, at de opmuntrer til Opsparing i Stedet for at gøre det modsatte.

Vi kan derfor ikke være Tilhængere af en Skattepolitik, som forøger de direkte Skatter i høj Grad og navnlig forøger Formuebeskattningen. Det er saa umiddelbart indlysende, at jeg kun lige skal nævne det og ikke opholde mig længe derved.

Den Statsregnskabskommission, der sidder, og af hvilken vi har set et saa udmærket Resultat — tror jeg, man har Lov at sige — med Hensyn til Finansloven, har saa vidt mig bekendt ogsaa beskæftiget sig med et andet Spørgsmaal, nemlig med Statens Forhold overfor Nationalbanken og den Adgang, der nu er for Regeringen til at overtrække sin Konto i Nationalbanken. Det er i Virkeligheden en Bemyndigelse for Regeringen til at optage korte Statslaan, og det forekommer mig, at det vilde være af Interesse at høre, hvorledes den nuværende højtærede Finansminister ser paa Stillingen i den Henseende, om han ogsaa paa dette Punkt vil være en Tilhænger af Ærlighed — jeg er vistnok ikke i Stand til at sige det med den Patos, som kræves for at tilfredsstille socialdemokratiske Tilhørere, men jeg beder dette undskyldt —, om han ogsaa paa dette Punkt vil lade det træde klart frem i alt Fald for Finansudvalget, maaske for hele Rigsdagen, hvorledes hele Stillingen er, eller om han vil fortsætte den Praksis, som har ført til, at der undertiden har været trukket overordentlig betydelige Beløb paa denne Konto, uden at noget Menneske udenfor en meget snæver Kreds har vidst noget som helst derom.

Den *øvrige* Finanslov udviser i øvrigt et Overskud paa 7—8 Mill. Kr. Og da den højtærede Finansminister, maaske tvungen af Agitationen for Valget, maaske ogsaa ud fra ideelle Betragtninger, gav Afkald paa den berømte Svesketold, det vil sige vel paa 5 Mill. Kr. eller noget lignende, vil dette jo betyde, at man, hvis den forrige Regering havde fortsat og lagt Budgettet paa samme Maade, vilde have haft et Overskud paa 13—14 Mill. Kr. Nu kan ganske vist den højtærede Finansminister sige, hvad han sagde, at han har nedbragt Udgiften med 8 Mill. Kr., men selv om vi tager dem fra, har vi altsaa paa denne *øvrige* Finanslov en Balance, som er naaet paa Grundlag af hele den Skattelovgivning, der er tilvejebragt under det forrige Styre, det saa ofte forkætrede og ikke mindst paa Spørgsmaalet Balance meget stærkt forfulgte System. Det forekommer mig altsaa, at der heri ligger en Erkendelse fra den højtærede Finansministers Side af, at der virkelig er tilvejebragt Balance mellem Statens normale Indtægter og Statens normale Udgifter. Det